

17
14
2
1.
3.
9.
17
1.
2
3.

1723.

1. Faber, Willh. Laurent: De jure molendinorum.
2
28 impl. 1723: 1748.

2. Feltyus, Johann Heinrich: De immunitate S.R.I.
nobilitatis alicuiusque, potestate, dignitate

3. Gobel, Jo. Theobald Antonius: Resolutio capituli
57. 10 de appellacionibus et quaedam ex jure nat.
gent. et civili corollaria.

4. Salzman, Jo: De luxatione ossis femoris et
riore, frequentiore calli factura.

1724.

1. Drey, Johann Andreas: De proclamatione Camerali.

2. Lenz, Joh. Franc. Anton: De revocatione
privilegorum.

3. Veil, Ursus: De obligationibus ex facto alieno.

1727.

1. Fruelich, Inhamus Thomas: De aequitate tacite
subintellectae clausulae adscillaris in
testamentis.

~~1728~~

- ~~1. Beck, Franciscus: De collegio Electorum anti-
quitas in collegio principum separato. Rec. 1742.~~

2. Linckius, Terentius, & Berhardus: De inofficiosa
donatione

1728

1. Beck, Franciscus: De collegio Electorum et anti-
quitas a collegio principum separato. Rec. 1742.

2. Nicolai, Ludov. Christianus: De contractu vitalitio, quo
annui redditus ad dies vitae comparantur.

3. Reichmannus, Johannus Augustus: De eo, quod justus
est in causis pauperum. Rec. 1727.

1728.

4. Wiederholdt, Joannes Guethelmus: De iudiciis et ordi-
nationibus.

1731.

1. Herthenslein, Ludovicus Bartholomaeus: De sacris laicis
et Germaniae

1732.

1. Maire, Ludov. Matthias: Analysis p. 13. Cod.
arbitrium tutelae

1733.

1. Le Fevre, Hermannus Adelphus: De legis in genere
notione.

1734

1. Fuchs, Franciscus Josephus: De revocanda donatione et
supervenientiam liberorum

1735

1. Froeseventus, Jo. Leonhardus: De charitate mercia theo-
logorum. Oratio.

1736.

1. Bruch, Fredericus Vauil: Observationes quaedam
practicae de radicis furticis juniperi decocto.

1737.

1. Neville, Petrus Insuper Aubrius: De tutela materna
2. Freilinger, Joh. Christianus: De S. R. I. principe justo
duorum Electoralium secularium possessore.
3. Pizler, Joh. Dominicus Philibertus: De arbitrio compo-
sitariis . . .

deu

1000

1020

DISPUTATIO TRIDICA

IVRE SEPTENDI-
NORVM.

NOBILISSIMO CONSULTISSIMO ATQVE
EXCELLENTISSIMO

DOMINO
IOHANNI HENRICO

ER.

J. NARLITZII PUCHIANIS, MDCCLII

P. 179

873. 3.
4
3.
B. C. D.
DISSERTATIO JURIDICA
INAUGVRALIS,
CONTINENS
RESOLUTIONEM
CAPITIS LIV. X.
DE APPELLATIONIBVS,
ET QVÆDAM
EX JVRE NAT. GENT. ET
CIVILI COROLLARIA,

QVAM
SVB DIVINIS AVSPICIIS
IN REGIA ARGENTORATENSIVM
UNIVERSITATE
EX DECRETO ILLVSTRIS JCTORVM ORDINIS
SINE PRÆSIDE

PRO LICENTIA

Summos in Utrouque Jure honores

& Privilegia Doctoralia
rité Consequendi

SOLENNI CENSURÆ DOCTORVM

Die 12. April. h. Horis locoque consuetis submittet

JO. THEOBALDVS ANTONIVS GOBEL,

Ecclesiæ Collegiæ Thannensis Canonicus Presbyter.

ARGENTORATI,

Literis GEORG. ADAMI PIESCKERI, Vniuers. Typogr.

VIRO REVERENDISSIMO
ATQVE
CLARISSIMO DOMINO,
DOMINO
IO. BAPTISTÆ
HAVSS,

SS. THEOL. D. PROTONO-
TARIO APOSTOLICO, CATHE-
DRALIS ECCLESIAE BASI-
LEENSIS CANONICO, CELSISSIMI
S. R. J. PRINCIPIS ET EPISCOPI
BASILEENSIS IN SPIRITVALIBVS
VICARIO GENERALI,
CVRIÆQVE EIVSDEM EPISCOPALIS
OFFICIALI UNDIQVAQVE DIGNISSIMO
MERITISSIMO QVE,
PATRONO AC DOMINO SVO
GRATIOSISSIMO

Felicitatem atque Salutem perennem !!

REVERENDISSIME VIR,
DOMINE ET PATRONE
GRATIOSISSIME!

Multa quidem meam incitare debuissent verecundiam, ne **TE, VIRVM** Sanctissimis negotiis occupatissimum, publica hac scriptione compellarem. Sunt tamen etiam magna, quae verecundiam summam, quam tanto Moxenati Evergetaeque debeo, gratitudini locum concedere iusserunt. Mentem quippe inflammavit incredibilis & prope divina Reverendissimae **TVÆ** Dignitatis humanitas & caelesti pectore digna Benevolentia, qua fidelissimos Gentis nostrae animos, ad nutum **TVVM** erectissimos, me vero cupidissimum reddidisti, publico demonstrandi documento,

cumento, me nil nisi obsequium TIBI, quoad vivam, sacratum spirare. Accipe igitur, Domine Gratosissime! chartaceum quidem, sed omni marmore perennius devotionis meæ pignus, atque publicum hoc submissionis meæ monumentum, ne asperneris, humillimè efflagito. Cui enim magis potuissent studia mea dari, dicari, dedicari, quam VIRO sanctissima Pietate, integerrima Justitia atque omnis generis Eruditione exornatissimo, beatæ denique, si qua in his terris me mansura est, sortis meæ fonti limpidissimo. Deus TE servet salvum, sospitem atque incolumem, in summum Celsissimi Præsulis & Domini nostri Clementissimi Delicium, in illibatum Ecclesiæ nostræ florem, sacræque Justitiæ pariter ac Disciplinæ, quam in tota Diœcesi, ut optimus OPTIMI EPISCOPI Vicarius exerces, fortissimum Præsidium. Vale & Favere perge

VIR REVERENDISSIME,
DOMINE GRATIOSISSIME

TVO AD CINERES
VSQVE DEVOTISSIMO
CLIENTI

JO. THEOBALD. ANTON. GOBEL.

Analysis Cap. 54. X. de Appellationibus.

§. I.

Salutare remedium
contra sententiam Judicis
inferioris datur multiplex.
Spectat huc *Appellatio*, qua
ob gravamen contra jus
partii illatum a iudice inferiore provoca-
tur ad iudicem superiorem, ut sententia
gravans reformetur. Pars appellans stu-
diosé debet observare formam præscrip-
tam, ne appellationi renuntiasse videa-
tur; sed & Judex, ad quem appellatur,
A jus

m,
ne!
vo-
pea
im
am
que
ue,
im-
co-
stri
m,
ice-
us
L.

ius habet impediendi, ne vel inferior iudex attentatum committat, vel pars imprudenter aut injuste titubet aut variet. Trahi huc potest *Cap. 54. X. de Appellationibus* quod Inclytæ Facultatis Juridicæ permissu solenni Censuræ submittam.

§. II.

Authorem hujus Capituli, seu Decretalis Epistolæ video esse *Immoentium III.* Pontificem Romanum, qui Pietate, Eruditione, Prudentia atque Justitia præ plurimis Sedis Apostolicæ Antistibus eminebat. Natus est Anagninæ in Familia Comitum de Conti, ex qua etiam nuper pie defunctus Papa *Immoentius XIII.* fuit. Sub eo Dominicanorum & Franciscanorum Ordo confirmatus est, in Concilio Lateranensi, Anno 1215. Ad Solium Pontificale pervenit Anno Christi 1198. & mortuus est Anno Christi 1216.

§. III.

§. III.

Hanc Epistolam Decretalem, quam jam resoluturus sum, ad Episcopum Parisiensem An. Ch. 1213. transmissit. Summa ejus ita legitur. *Si appellans ad Superiorem, comparet coram judice inferiori super concurrentibus (concernentibus) ipsam Appellationem, ipsi Appellationi renuntiare videtur. Si autem protestetur, quod propter hoc non intendat, renuntiare Appellationi, tanquam contraria allegans non est audiendus, nisi notorium sit, actum illum esse injustum, super cujus emendatione adiit Inferiorem.*

§. IV.

Dividitur hoc Caput, in Casum, & inde resultantes Quæstiones, earumque Decisiones.

A 2

§. V.

§. V.

Casus hic est. Sunt duo, qui coram Episcopo litigant, quorum alter ab Episcopo aut condemnabatur, aut à petitione removebatur. Ipsa enim Lis, de qua speciatim quæstio erat in Capite nostro, non determinatur. Actor vel Reus putans se Episcopali sententia esse gravatum ad Apostolicam Sedem, suam interposuit Appellationem. Episcopus, appellan-tem, quia contumaciter & temere eum provocasse arbitrabatur, excommunicationis vinculo innodavit. Ægre hoc tulit Excommunicatus, itaque, ut excommunicationis vinculum seu effectum impediret, ad Metropolitanum seu Episcopi superiorem sese convertit, petiitque, de Episcopo sibi justitiam exhiberi, proposuitque, se propter gravamen legitime ad Summum Pontificem appellasse, proinde se injuste ab Episcopo esse excommunicatum.

Eum

Eum in finem ergo efflagitavit, ut ad eum statum, in quo fuerat tempore Appellationis à Metropolitano reduceretur atq; absolutus denunciaretur. Adjecit etiam, quod hoc ipso, quod à Metropolitano tanquam iudice inferiore auxilium exposcat, non velit appellationi objectæ aut propositæ renunciare, sed hoc non obstante eam prosequi prætendat. Cum autem in his omnibus multa viderentur præter & contra ordinariam Juris formam esse peracta, Episcopus autem Parisiensis, qui forsitan Apostolicæ sedis *in Partibus* delegatus fuit, inconsulto Pontifice nihil decidere ausus fuerit, ad Papam Innocentium III. rem omnem detulit, & ab eo decisionem dubiorum suorum expectavit.

§. VI.

Quæstio enim PRIMA erat, *An Metropolitanus, tanquam iudex in hac causa inferior*

inferior, possit de hac Excommunicatione post interpositam ad Papam appellationem cognoscere.

SECUNDA, *An non Appellans, qui in hac causa Metropolitanum adiit, suæ Appellationi tacite renuntiaverit?*

TERTIA, *An non illa præsumptio tacite renunciationis cesset, si verbo vel facto appellationem se velle proseguere, protestetur Appellans?*

§. VII.

Ante omnia autem Quæstio generalis tractanda est, *an Episcopus potuerit Appellantem excommunicare?* quod quidem primâ fronte negandum esse videtur, quoniam qui appellat, non peccat; jure enim suo utitur, qui beneficio à lege permisso frui conatur. Jam autem Beneficium appellationis legitimum esse remedium, nemo negaturus est. Cui accedit, quod talis Episcopus videatur Pontificalem

lem Majestatem lædere, dum eum à communione Ecclesiæ excludit, qui ad caput Ecclesiæ confugit, ut sibi justitia administretur.

§. VIII.

Verum uti alias in Jure Civili, Jure Canonico distinguendum est, inter litigantem temerarium, & non talem, ita etiam distingui potest utroq; jure inter frivolum & temerarium, & ex probabili causa Appellantem. Hic non potest puniri, ille vero temerè litigantium pœnæ subjacet in Jure Civili, & Jure Canonico excommunicari potest. Nam Episcopis imprimis facultas concessa est excommunicandi eos, qui contumaces extiterunt. Contumax autem & frivole appellans pari passu ambulant, *tot. tit. X. de Dolo & Contum. vid. quoque Cap. 6. b. t. ubi dicitur, quod in notoriis non admittatur appellatio, cum Appellationis remedium*

dium non sit ad defensionem iniquitatis institutum. Verum, an quæ in textu nostro habetur Appellatio frivola fuerit nec ne? in Judicio Superiori decidendum fuit. Nos autem de justitia appellationis istius judicare non possumus, quia materia litis ibi non recensetur.

§. IX.

Pergamus jam ad quæstiones speciales; Quod primam quæstionem attinet, videri posset, Archi-Episcopum de hac excommunicatione bene potuisse judicare; Cum enim post Appellationem interpositam hæc excommunicatio facta fuerit, inde patet, novam esse illatam injuriam; ergo nova querela videbatur opus fuisse *l. si mater ff. de eadem, de except. rei judic.* Verum, & si nova injuria sit, pendet tamen ex præcedenti facto; neque enim posset de ea cognosci, nisi cognosceretur de Appellatione, an frivola sit, nec ne.

ne. Nam si frivola pronunciaretur, teneret Excommunicatio, si non frivola, non teneret. Unde Archi-Episcopus, quia semel causa principalis ad Papam devoluta erat, de hoc accessorio judicare non potuit separatim, & si id fecisset, Episcopus qui excommunicationis sententiam tulit, potuisset appellare, ne Archi-Episcopus cognoscat, utrum justa excommunicatio fuerit, nec ne. Sed hoc intelligendum est de casu, ubi notorium non est, Appellantem injuste excommunicatum esse. Nam si notorium est, quod mandatum Episcopi indiscretum fuerit vel injustum, cui non teneretur subditus obedire, ac per consequentiam Archi-Episcopo liqueat, evidenter subditum legitime provocasse; potest tunc Archiepiscopus autoritate Metropolitana, i. e. Vi Officii judicis nobilis, declarare subditum irrationabiliter extitisse anathematis mu-

B

crone

crone percussum, hoc autem fieri potest
absque ulla appellationis instituta cog-
nitione.

§. X.

Ad secundam quæstionem, an sci-
licet Excommunicatus post appellationem
accedens judicem inferiorem tacite renun-
tiet appellationi? Respondet Pontifex distin-
guendo; Aut appellans secundum formam
præscriptam hanc querelam introduxit co-
ram Archi-Episcopo, aut non: si illud fiat,
Metropolitanus ad cognoscendum de causa
potest interponere partes suas, cum ob
formam præscriptam observatam censea-
tur Juri appellationis prosequendæ tacite
renuntiasse: si secundum formam præscrip-
tam id non fiat, causa manet in judicio
appellatorio. Licitum autem est judicio
appellatorio renunciare, dummodò id fa-
ciat:

ciat secundum leges, nec in præjudicium superioris judicis, aliàs judex superior semper poterit apud se causam retinere.

S. XI.

Quo ipso via sternitur responsioni ad Quæstionem tertiam. Nam si, uti in hac quæstione supponitur, petens ab Archi-Episcopo, ut sententiam excommunicationis reformet, id petiisse se dicat salva appellatione ad Papam interposita, non erit audiendus, contra juris formam enim hoc peteret, & repellendus esset, tanquam sibi contrarius, & adversa petens. Impossibile enim est, ut causa excommunicationis ab Archi-Episcopo examinetur, & causa principalis non tangatur. Causa enim principalis hîc est fundamentum accessorix causæ,

B 2

scilicet

scilicet excommunicationis, jam autem sine fundamento causa tractari non potest. Illud autem ipsum, an iuste appellatum fuerit à sententia Episcopi, nec ne? decidet, an iuste appellans fuerit excommunicatus, nec ne? unde protestatio hæc appellantis, tanquam facta contraria nihil operatur, & tanquam nihil operans, causam accessoriam Excommunicationis, causæ principali appellationis immediate coherentem, ad Archi-Episcopale iudicium separatim trahere non poterit. Ad Objectiones in ipso conflictu respondebo.

§ XII.

Nota tamen I. Excommunicationem hic intelligi majorem. Licet enim tam atrox crimen Ecclesiasticum non videatur, contumaciter abesse, aut contumaciter appellare; attamen est Textus notabilis in
Cap.

Cap. 59. X. de Exc. sententia, qui dicit, Excommunicationem simpliciter latam intelligi de majore. Hæc tamen Excommunicatio hodie post Concilium Trident. contra contumaces tum demum adhiberi potest, si aliis remediis locus esse nequeat *dict. Conc. Trid. Sess. 25. de Reformat. c. 3. ENGEL Coll. Jure Can. ad tit. X. de Dolo & Contumacia.*

§. XIII.

Porro, quia periculum est, ne post interpositam appellationem Excommunicatus durante excommunicationis vinculo diem obeat supremum, talem appellantem, si malitia vel temeritas ejus non esset notoria, aut probabilis ratio, cur contumax non fuerit, afforet, ad cautelam à Superiore Episcopi, si id petierit, absolvi potest & debet *Cap. 40. X. de Sent. Excomm.*

B 3

§. XIV.

§. XIV.

Sed etiamsi non petierit absolutio-
nem, causaq; Excommunicationis, sc. con-
tumacia, post interpositam appellationem
notoriè falsa est, attentatum erit, quod
utique ab Episcopo revocandum. Penden-
te enim appellatione nihil innovandum,
& propterea excommunicatio lata post
appellationem non tenet, nec absolutio-
ne ista à Superiore, ad quem appella-
tum opus est; Interposita enim appel-
latione principale cum accessoriis ad Ju-
dicem appellationis devolvitur, qua pen-
dente Judicis inferioris manus & potestas
ligatur *Vid. Cap. 55. X. b. t.*

§. XV.

Discimus porro ex hoc Capite; Possè
aliquem contra Juris Civilis tenorem ap-
pellare per saltum, id est, omisso inter-
medio Judice ad Papam appellare. Nam
hic

hic omisso Metropolitano ad Papam statim appellatum fuit. Imò dictum est à Papa, Metropolitanum in hac causa non posse post semel ad se interpos. appellationem cognoscere. Quæ quidem appellatio privilegiata est, & solum Pontificem concernit, non vero alios Superiores. Nec enim Jure Can. omisso Diocesano ad Archi-Episcopum appellari potest. *Cap. 66. X. b. t.* Et quamvis sint Doctores, qui nostrum, aliosque Textus ad casus peculiare & quidem uti *GVIDO PAPÆ decisione 221. n. 5.* ad Casum, quo exceptio judicis intermedii opposita non fuit, & *CVJACIVS ad Cap. 66. X. b. t.* ad territorium Romanæ Ecclesiæ restringunt, attamen in Praxi hæc distinctiones & restrictiones non sunt admittæ. Partim enim Textus noster & alii de his Exceptionibus silent partim etiam plenitudo Apostolicæ potestatis aliud suavit. Pontifex

Pontifex quippè Summus concurrentem cum omnibus Judicibus inferioribus potestatem habere dicitur. Quod vero Decretum, à Congregatione Cardinalium A. 1587. promulgatum, & per Pium V. Concilii Trid. interpretationi præpositum, attinet, illud certos beneficiorum casus tangit; Verum est, in his causis appellationem à Priore & Abbate ad Provinciam, à Provinciali ad Generalem, ab hoc ad Protectorem, ab eo ad Sanctam Congregationem fieri debere, sed restrictionem hanc ultra terminos Bullæ extendendam non esse rectè judicavit *L Y NCKERVS de Grav. Extraj c. 5. Sect. 2. §. 3. n. 4. & seq.* Specialia enim ex generalibus, non vero generalia ex specialibus explicanda sunt.

COROL.

COROLLARIA
 EX
 JURE NAT. GEN-
 TIVM ET CIVILI.

I.

Bellum inter Christianos
 licitum est.

II.

Jus in re & Jus ad rem
 est inventum Juris Civilis.

C

III.

III.

Potestas in liberos Jure Naturæ etiam competit Matri.

IV.

Jure Naturali consensus parentum non est necessarius ad nuptias.

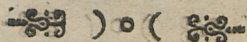
V.

Fur est verus Possessor.

VI.

Differt justus Possessor à bona fidei possessore.

VII.

VII.

Possessio est præsumptio Domini.

VIII.

Querela inofficiosi Testamenti tunc demum competit, si justa causa ex Novella 115. addita ab herede scripto contra expresse exheredatum probari nequit.

IX.

Legitima titulo Institutionis relinqui debet.

C 2

X.

XV

Non tamen est necessarium,
 ut tota legitima titulo Institu-
 tionis relinquatur. Nam reli-
 quum petitur Actione ex-
 pletoria.

TANTVM.

Strassburg, Diss., 1723-39

ULB Halle 3
002 491 648

Sl.

873.
4
1723, 3.

^{C.} ^{D.}
ATIO JURIDICA
VGVRALIS,
ONTINENS
VTIONEM
TIS LIV. X.
LLATIONIBVS,
QVÆDAM
NAT. GENT. ET
COROLLARIA,
QVAM
NIS AVSPICIIS
GENTORATENSIVM
IVERSITATE
VSTRIS JCTORVM ORDINIS
VE PRÆSIDE
LICENTIA
troque Jure honores
vilegia Doctoralia
é Consequendi
NSVRÆ DOCTORVM
Horis locoque consuetis submittet
S ANTONIVS GOBEL,
hannensis Canonicus Presbyter.
NTORATI,
MI PIECKERI, Vnivers. Typogr.

